

Nesze semmi...

Amikor 2013-ban megalakult a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara, valamivel indokolni illett, hogy miért kell horror összegeket kifizetni nekik tagdíj címen.

Az indoklásban feladataik között felsorolták a szektor-erősítést, érdekérvényesítést, versenyképesség támogatást, infoszolgáltatást, blablabla. A legtöbb tag ebből a csokorból kb. annyit érzékel, hogy időnként hírlevelet kap arról, amit már amúgy is tud, meg felszólítást, ha elmaradt a tagdíj befizetéssel.

Ez azonban szeptembertől drasztikusan és végérvényesen megváltozott

...

Elindult ugyanis a Pályázati Tanácsadói Hálózat.

Gondolhatnánk, hogy ez milyen szuper, hiszen amit három éve megígértek, most végre valóra válik és a vállalkozók érdemi segítséget kapnak a pályázatok megtalálásában, írásában, kivitelezésében.

Sajnos azonban nem erről van szó.

A Hálózat célja „megbízható, szakmailag felkészült pályázati tanácsadók közvetítése a tagok felé”.

Értjük ugye?

Tanácsadókat közvetítenek, mert őket közvetíteni kell, mert biztosan nem tudnak eljutni a vállalkozókhoz. Igaz, hogy naponta kb. három különböző pályázatíró hírlevele esik be az e-mailfiókomba, de ez biztos csak a véletlen műve.

Szóval tanácsadókat közvetítenek, mert ráadásul a tanácsadók nem megbízhatóak. Ezért aztán három minősítési lépés en kell átesniük, ha be akarnak kerülni AZ ADATBÁZISba.

Az első, hogy be kell küldeni a cégalapítás és KÉT, azaz KETTŐ referenciát is. Hú, ez brutális rosta már első körben.

A második szint: a Kamara által szervezett képzéseken kell részt venniük. Nahát, ezen aztán végképp elvérzik az első körön átcusszant pályázatírók 90%-a, főleg ha még fizetni is kell érte...

És végül a harmadik szint: tagi visszajelzések. Ha valakiről sok negatív vélemény van, azt kizárják.

Bezárult a kör, nem menekülhet egyetlen megbízhatatlan pályázatíró tanácsadó sem. Mindenkiel „le lesz számolva”, mindenki „el lesz intézve”... Köszönjük a NAKnak.

EM